

ogsaa sees af Vedtegningen, troer jeg, at Revisoratet ved de Oplysninger, der fremkom, kom til en anden Anskuelse af Forbeholdet, idet Revisoratet har yttret: „Men uagtet alt dette maa Revisionen dog antage, at Resolutionens Hensigt virkelig har været, at Pensionen skulde forandres efter den nye Pensioners Lovs Regler, naar den udkom, altsaa nu efter Loven af 5te Januar 1851“ og derpaa tilføies: „Statsrevisionen maa derfor antage, at saalænge den ved allerhøist Resolution af 24de Mai 1848 forbeholdte Revision ikke har fundet Sted og ført til noget andet Resultat, bør Reductionen foregaae efter Pensioners Loven“. Det er altsaa kun det midlertidige Resultat, hvortil Statsrevisionen var kommen. Man antog nemlig, at Revisionen godt kunde føre til et andet Resultat, men at, indtil denne havde fundet Sted overensstemmende med den Kgl. Resolution, Beløbet ikke kunde anvises retligt udbetalt til Generallieutenant Rømer. Det er den sidste Anskuelse, Udvalget forsaavidt har deelt, at Ministeriet nemlig ikke havde den retlige Competence til at udbetale Beløbet, men at tillige Generallieutenant Rømer maatte være berettiget til at have den Pension, der var tilstaaet ved Kgl. Resolution. Det foreskommer mig at være saameget mere indlysende, som Generallieutenant Rømer intet Middel havde i Hænde, hvorved han kunde fremkalde en Revision; han kunde ikke faae den i værksat, det var alene Ministeriet, som kunde bringe den istand. I saa Henseende er der ingen Uoverensstemmelse imellem Statsrevisionen og det ærede Udvalg. Grunden til de forffjellige Indstillinger troer jeg ligger i den forffjellige Stilling, som Statsrevisionen maatte indtage, og den Stilling, som det ærede Udvalg indtog. Statsrevisoratet har kun med Udgifterne i det enkelte Aar at gjøre, og dens Revision kan derfor egentlig kun gaae ud paa at gjøre Indstillinger, forsaavidt der har fundet Udbetaling Sted ifølge det Regnskab, som foreligger til Revision, og det er i Henhold til denne Anskuelse, at Udgifterne under denne Post ere stillede saaledes, at det, man antog Beløbet oversteeg den Sum, der efter Statsrevisionens Anskuelse var den, Ministeriet er berettiget til at udbetale, maatte have en Billigelse af

Rigsdagen; at den manglende lovmæssige Bemyndigelse til Udbetaling i sin Tid vilde blive af Ministeriet at erhverve, antog man naturligviis for givet.

Med Hensyn til hvad den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kredss (Andræ) har bemærket, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at naar han har betragtet den Omstændighed, at der i den Kgl. Resolution fandtes dette Udtryk, at Pensionen var givet under Forbehold af Revision, som en Tilfældighed, og navnlig derved har gjort opmærksom paa, at det var den eneste Clausul af et saadant Indhold, der var bekendt at være bleven optagen i nogen kongl. Resolution, da har denne Betragtning netop ført Revisionen til det modsatte Resultat. Man har nemlig ikke kunnet antage, at det Ministerium, som forelagde en saadan kongelig Resolution til Underkrift for Hans Majestæt, ikke skulde have vel overveiet de Udtryk, som fandtes deri. Man er saameget mere kommen til denne Anskuelse, som det var, som bekendt, noget aldeles Extraordinært at gjøre et saadant Tillæg i en Resolution om en Pension. Revisoratet maatte altsaa som Følge deraf holde sig til Udtrykkene, som det maatte antage for at være vel overveiede i denne Resolution, med Hensyn til den Indstilling, vi havde at gjøre. Iøvrigt troer jeg, at den ærede sidste Taler har tilstrækkeligt oplyst, hvorledes Forholdet for Resten er. Her er kun egentlig Tale om en juridisk Mangel ved Udbetalingen, som maatte blive at afhjælpe. Det Samme er ogsaa Tilfældet med Hensyn til den anden Post, som den ærede første Landstingsmand for Kjøbenhavn (Andræ) har bragt under Dmtale, og som findes under 9de Indstillingspost; men jeg skal dog henlede den ærede Rigsdagsmands Opmærksomhed paa, om det vilde være aldeles givet, naar det, som jeg antager, var oplyst, at en saadan Udgift manglede den lovlige Hjemmel, og man dog lod Udbetalingen passere for et enkelt Aar, at da deraf vilde følge, at vedkommende Kasserer eller Regnskabsbetjent vilde være berettiget til at gjøre Udbetalingen i den følgende Tid. Jeg skal ikke nægte, at det er et Spørgsmaal, som forekommer mig tvivlsomt.

Andræ: Det har for saavidt været mig tilfredsstillende at erfare af de stete Udtalelser,